

FACKA ZA ROZHODNUTÍ KE KNĚŽSTVÍ ...

*U OLTÁŘE JSEM BYL VŽDY ŠŤASTNÝ
A CÍTIL JSEM SE U NĚJ BEZPEČNÝ.
JE TO TOTIŽ BOD, OD KTERÉHO SE
VŠE ODVÍJÍ. (Mons. Václav Dvořák)*

Když se můj otec podíval na mou přihlášku do kněžského semináře, tak mi dal takovou facku, až jsem byl překvapenej. Povídá: „Ty jsi se zbláznil, vid’?! Na tohle musí jít někdo pořádněj a poctivej. Ale ty seš komediant a nehodíš se na to! Furt někde couráš. Co nejdřív tě odtud vyhodí.“ Táta chtěl, abych to zrušil. Věděl, že pořád dělám něco jiného než studium, že chodím z tancovaček pozdě v noci, že chodím do Skautu a do Sokola. A vytýkal mi to. Já jsem neříkal nic, byl už jsem rozhodnutý.

Maminka byla mírnější. Snažila se mi po dobrém vysvětlit, že se na faráře nehodím. Ale já jsem stál na svém.

Zpracováno podle knihy: Čím to je, že jste tak klidný?
Václav Dvořák v rozhovoru s Janem Mazancem,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství

MUSÍŠ ZE SEMINÁŘE PRYČ!

Na konci prázdnin jsem si sbalil kufr, počkal, až otec odejde do práce, a odjel do Budějovic do semináře. Hned o Dušičkách se ale v semináři objevila maminka a povídá: „Přišla jsem si pro tebe a pojeděš se mnou domů. Lidi nám nedají pokoj, říkají, že jsme tě do semináře donutili ...“ Já říkám: „Mami, vykašli se na lidi. Já teď domů nemůžu, mně se tu začíná moc líbit. Musím tady zůstat.“ Když viděla, že se nehnu, tak chudák se smutkem odjela. Pak jsem krátce potom dostal dopis od táty, že jsem „nemožnej blbec“. Ale pokračoval jsem ...

BŮH SE O ČLOVĚKA ÚŽASNĚ STARÁ.

KAŽDÉHO SI PŘIPRAVÍ

A VYBAVÍ NĚJAKÝMI DARY

A ZAŘÍDÍ,

ABY SE MOHLY ROZVINOUT.

ČLOVĚK TOTIŽ NIKDY NEVÍ,

CO HO ČEKÁ, ALE BŮH TO VÍ.

ANI TO NETUŠÍŠ,

A ON UŽ TĚ NA TO PŘIPRAVUJE.

(Mons. Václav Dvořák)